

ЗАКРУЖЛЯЛА НАД ЛІЩИНОЮ БДЖОЛА...

Між Малатином і Матіівкою, поблизу лісу, простягнулася дещо незвичайна смуга землі. Чому незвичайна? Бо і не ліс це, і не поле, а чагарникова квітара, що вривається в хащі. Влітку тут повсякчас рожевіє дика шипшина, восени милують погляд червоні грона калини й горобини.

Донедавна цю місцину опоясував плетений ліщиновий тин висотою в ріст людини, за яким у затишку примостилася пасіка. Романтичні сільські натури завше говорили, що то і не тин зовсім, а справжній го-

ріховий віночок, по-царському увінчаний калиново-шипшиною короною. Щодо пасіки, то її складала велика кількість старовинних дуплянок.

Позаяк цей диво-острівець гострим кінцем або, як казали здавна, шпилем вривався в ліс, то справедливо складалося враження, що з двох сторін його оточують високі дерева, а третій бік,

відгороджений ліщиною і воротами, виходить у поле.

Але найцікавіше те, що ця краса є рукотворною, оскільки далекого 1862 року її започаткував місцевий житель Мирон Пивоварчук, вирубивши зі своїми п'ятьма синами частину лісу та створивши таким чином з двох боків природний захист для майбутньої пасіки на 160 вули-

ків. Ще раніше заможний газда Пивоварчук викупив цей клапот лісу у тамтешніх панів Прушинських.

Окрім пасіки, тут розміщувалась комірчина з реманентом для догляду за бджолами, липові бочечки для меду, готові дуплянки, а відтак і вулики оригінальної конструкції, які виготовляв сам Мирон. Майстру-пасічнику завше підсобляли кілька

найманих робітників.

Спливли літа, й пасіка, що давала чималий прибуток, перейшла у спадок наймолодшому з синів Пивоварчука, Павлу. Грицю дістався від батька вітряк, Тихону, Івану й Василю — великі земельні наділи. Проте рукотворне урочище Шпиль знаходилось у спільному володінні всієї родини...

Нині описана вище кра-

са зникла, наче того й не знав ніхто. Пасіки з її одвічним бджолиним гулом уже давно немає, а сам Шпиль, викорчувавши чагарники, розорали як колгоспне поле.

Наймолодшого з синів, Павла Пивоварчука, котрий володів цим усім до 1949 року, розкуркулили та вивезли в Сибір. Сам же батько, дякувати Богу, до тієї сумної пори не дожив...

Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
краєзнавець,
вчителька історії
Малатинської СШ.